

Dr Robert A. Peterson, Teologia Janowa, Sesja 10, Odpowiedzi na Jezusa, Świadcowie Jezusa

© 2024 Robert Peterson i Ted Hildebrandt

To jest dr Robert A. Peterson i jego wykład na temat teologii Janowej. To jest sesja 10, Odpowiedzi na Jezusa, Świadcowie Jezusa.

Kontynuujemy nasz kurs na temat teologii Ewangelii Jana na temat teologii Janowej i przechodzimy do tematu odpowiedzi na Jezusa.

Rozmawialiśmy o stylu, strukturze, celach Jana; powiedzeniach „Ja jestem”, znakach i powiedzeniach o czasie oraz odpowiedziach na Jezusa. Zrobiliśmy już wiele z tego, więc po prostu podsumuję. Muszę jednak przeczytać wersety.

Rozdział 1, prolog, zapowiada ten temat, tak jak wiele innych. W Jana 1, 10 i 11 mamy negatywną odpowiedź na Jezusa. 12 i 13, pozytywną odpowiedź.

Werset 9, prawdziwe światło, które daje światło każdemu, przychodziło na świat. Jest wcielenie w kategoriach światła. Powiedzieliśmy, że w prologu jest chiastyczny wzór.

Najpierw Jezus jest nazwany, nie Jezus, ale Słowo, potem światło, potem światło na świecie w 9, potem Słowo stało się ciałem w 14. To jest odwrócony paralelizm, nie słowo, światło, Słowo stało się ciałem, światło na świecie, ale Słowo, światło, światło na świecie, Słowo stało się ciałem. Pomiędzy, światło na świecie i Słowo stało się ciałem są dwiema odpowiedziami na Jezusa.

Znajdują się więc w strategicznym miejscu, wskazując, że będą dwie główne odpowiedzi na posługę Pana po Jego wcieleniu. Pan, który jest dawcą życia, werseł 3, i objawiający Boga, werseł 4. W swoim wcieleniu, światłość dla świata, słowo stało się ciałem, objawi Boga i da życie wieczne. Ale to nie jest takie proste, ponieważ otrzyma dwie odpowiedzi.

Pierwszy z wymienionych tutaj, który jest najważniejszy i pomaga zarysować księgę znaków, to ten. Prawdziwe światło, które daje światło każdemu, przyszło na świat. On był na świecie, ponieważ przyszedł na świat, werseł 9, a świat został stworzony przez niego, jak powiedział Jan wyżej, w wersecie 3, a jednak świat go nie poznał.

To kolosalne odrzucenie. Świat odrzuca swojego stwórcę, który stał się stworzeniem, aby uratować świat. Czy może być większe odrzucenie? Świat odrzucił swojego stwórcę, swojego Boga.

Rozumiem, że to Bóg stał się człowiekiem, stał się ciałem, ale przyszedł do swojego domu ; korelując to z werselem 19, powinienem zapisać ten werseł, gdzie Jan mówi

do Jana: Oto twoja matka, a do Maryi: Oto twój syn. Jana 19, 27. Przyszedł do swojego domu, ale jego własny lud go nie przyjął.

To jego własny dom, ponieważ stworzył świat. A jego własny lud przymierza, Izrael, ogólnie rzecz biorąc, go nie przyjął. Oto żydowskie odrzucenie Jezusa, już przepowiedziane, jeśli można tak powiedzieć, w prologu.

Ale jest jeszcze inna odpowiedź. Ale dla wszystkich, którzy Go przyjęli, a to jest wyjaśnione w nawiasie, którzy uwierzyli w Jego imię, przyjęcie Jezusa nie różni się od wiary w Jezusa. Im dał prawo, aby stali się dziećmi Bożymi.

Chyba że John używa swoich zaimków, wybaczone moją nieuważną francuszczyznę. W 1 Liście Jana jest prawdziwa debata więcej niż raz, czy zaimek odnosi się do ojca czy syna. Pod koniec dnia, to nie jest świetny moment, ale tutaj wygląda, jakby dał prawo do stania się dziećmi Bożymi, co odnosi się do słowa nadał, wcielonego słowa lub światła, które przyszło na świat.

Jeśli tak, to tutaj, wyjątkowo w Piśmie Świętym, Jezus jest autorem adopcji. Przyjmuje rolę ojca. Generalnie, jak powiedziałem wcześniej, Nowy Testament przypisuje Jezusowi ogólne dzieła Boga ze Starego Testamentu.

Stworzenie, opatrność, odkupienie, spełnienie. Jan idzie o krok dalej i pokazuje, że Jezus sam się podnosi. W Jana 10, dwa razy, idzie o krok dalej niż reszta Nowego Testamentu; o krok dalej, powiedziałbym, że zamiast lepiej niż reszta Nowego Testamentu, mówi, że Jezus jest elektorem.

On jest tym, który wybiera ludzi do zbawienia. Jana 15, 16 i 19. Tylko tam.

Czy to jedyne miejsce w Piśmie Świętym, w którym Jezus przyjmuje rolę ojca w adopcji dzieci Bożych? Myślę, że tak. Chyba że ma na myśli ojca i nie powiedział tego konkretnie, wszystkim, którzy Go przyjęli, którzy uwierzyli w Jego imię, dał prawo do stania się dziećmi Bożymi, którzy narodzili się przewidując rozdział trzeci, nie z krwi, ani z woli ciała, ani z woli człowieka.

Istnieją trzy sposoby powiedzenia, że nie są zrodzeni z człowieka, ale z Boga. Tutaj Jan miesza metafory. Wydaje mi się, że adopcja, otrzymanie prawa do stania się dziećmi Boga, wygląda dla mnie jak adopcja.

Przypuszczam, że można by powiedzieć, że to też jest odrodzenie, ale ja tak nie sądzę. A potem miesza to z odrodzeniem. Paweł, oczywiście, jest nauczycielem adopcji, ale zgadzam się z Johnem Murrayem i Sinclairem Fergusonem, że tutaj, Jana 1, 12 i 1 Jana 3, 1, patrzcie, jaką miłością obdarzył nas Ojciec, że zostaliśmy nazwani dziećmi Bożymi.

Że te dwa miejsca, chociaż Jan mówi więcej o odrodzeniu niż o adopcji, ale zgadzam się z Johnem Murrayem i Sinclairem Fergusonem, Jana 1:12, 1 Jana 3:1 również mówią o adopcji. Paweł jest teologiem adopcji. Jan też ma coś do powiedzenia na ten temat.

Niewiele, ale trochę. Tak więc pozytywna odpowiedź jest przypisywana ludziom wierzącym, że ich wiara jest dobra w wersecie 12. A jednak Bóg otrzymuje chwałę, a ostateczny powód ich wiary jest dany Bogu w wersecie 13.

Ostatecznie nie jest to działanie człowieka, chociaż ludzie naprawdę wierzą. Bóg nie wierzy za nikogo, ale umożliwia wiarę. Wygląda na to, że wiara jest wynikiem odrodzenia.

To produkt uboczny odrodzenia. 1 Jana 5:1 jest najwyraźniejszym miejscem w całym Piśmie Świętym. Efezjan 2 również sugeruje to na początku, ale teraz jestem poza tematem.

Oto najważniejsza rzecz. Wiele tematów czwartej ewangelii jest wprowadzanych w prologu, w tym temat dwóch odpowiedzi Jezusowi. Pouczające jest, że negatywna odpowiedź w 10 i 11 poprzedza pozytywną odpowiedź w 12 i 13, ponieważ negatywna odpowiedź w rozdziale 1:10 i 11, prolog zarysowuje pierwszą połowę księgi, która kończy się w 12:37.

Chociaż uczynił tak wiele znaków w ich obecności, oni nadal nie chcieli w Niego uwierzyć. Och, niektórzy uwierzyli, ale większość odpowiedzi na posługę Syna Bożego z Jego znakami, cudami i kazaniami, słowami, które dał mu Ojciec, słowami, których nie ma nikt inny, jest negatywna. Ale na szczęście, ponieważ ludzie wierzą, a ostatecznie, ponieważ Bóg działa w nich, 13, 1:12 i 13 prologu wprowadzają inną odpowiedź na Jezusa.

Są niektórzy wierzący w Księdze Znaków, ale celem Księgi Chwały, i nie tylko Księgi Chwały, ale całej ewangelii Jana 20:30 i 31, jest pozytywna odpowiedź na Jezusa. Te znaki są napisane, aby wskazać, że możesz uwierzyć, że Jezus jest Chrystusem, synem Bożym, i że możesz mieć życie w Jego imieniu. Tak więc Jan w ten sposób zarysowuje całą księgę.

1:11 do 13, pre-mędrzy, 12:37, 20:30 i 31. Innym sposobem pokazania podziału między rozdziałem 12 a rozdziałem 13 jest połączenie całej księgi. Nikodem i Samarytanka, po prostu podsumuję, ponieważ powiedziałem o nich wystarczająco dużo, jak sądzę.

Ma wszystko, co mu sprzyja. Mężczyzna z narodu przymierza, jedyny wybrany naród, Żyd, członek faryzeuszy, szanowany przez ludzi za większe dawanie, modlitwę i post niż wymagało prawo. A także członek Sanhedrynu.

Chyba odszedłem ostatnim razem. Żydowska rada rządząca. I wielki nauczyciel w Izraelu.

Wow. I jest w ciemności. W rozdziale 3 Jezus uprzejmie, ale otwarcie mówi, nie wiesz, co robisz.

Nie masz pojęcia. Jesteś nauczycielem Izraela i nie rozumiesz nowego narodzenia. Ezechiel powiedział w rozdziale 36: Wyjmę ci serce kamienne i dam ci serce z ciała.

Stanie się to w dniach ostatnich, gdy wyleję mojego ducha. W Jana 3, przynajmniej w wersecie 8, mamy wspomnianego ducha w powiązaniu z narodzeniem z góry, nowym narodzeniem. Wiatr wieje, gdzie chce, i słyszysz jego dźwięk.

Nie wiesz, skąd to pochodzi ani dokąd idzie. Tak jest z każdym, kto narodził się z ducha. Zgadza się z Lindą Belleville, która zrobiła MA pod kierunkiem DA Carsona w Trinity.

Został opublikowany w Trinity Journal, New Series, Volume 1. Jej artykuł na temat tego fragmentu, w którym pokazuje tylko tutaj w John, że istnieje różnica między anartrous pneuma, to jest słowem duch bez rodzajnika, słowem duch bez odniesienia do Boga, bez rodzajnika, a articular pneuma, słowem duch z rodzajnikiem. Duch odnosi się do Boga i królestwa Boga, na tle Ezechiela 36, a duch odnosi się do Ducha Świętego. Dlatego zaprawdę, zaprawdę powiadam ci, werse 5, jeśli się ktoś nie narodzi z wody i ducha, ESV mówi duch.

Myślę, że to źle, bo John nie powiedział ducha. O, no weź, nie musisz mieć tam artykułu. To prawda.

Ale jeśli jest tu zamierzony kontrast, to jest to sprzeczne z moim biznesem wariacji Janowej, prawda? Ale powiedziałem, że jest to możliwe w konkretnej treści. A Linda Belleville pokazuje, że stała się bardziej uczonym Pawłowym, ale jest dobra. I myślę, że w tym przypadku trafiła w sedno.

Oto, co oznacza werse 5. Jeśli nie narodzisz się z wody, z eschatologicznym oczyszczeniem przepowiedzianym przez Ezechiela w jego Ezechielu 36:25 do 27, obmyję cię czystą wodą i będziesz czysty, powiedział prorok. A narodzić, jeśli nie narodziłeś się z wody i ducha, jest ogólnym odniesieniem do sfery boskości.

Widzimy to w wersecie 6. To, co narodziło się z ciała, jest ciałem. Ludzie produkują to, co jest cielesne, nie grzeszne, ale ludzkie. To jest królestwo człowieka.

To tak, jakby to było odbicie 1:12 i 13, myślę. Nowe narodzenie nie jest z człowieka; jest z Boga. Cóż, to mówi o tym, co mężczyźni i kobiety produkują, inni ludzie.

A to, co narodziło się z ducha, jest duchem. Tutaj ESV ma rację. Pierwszy ma rodzajnik, ale drugi nie.

To, co narodziło się z Ducha Świętego, należy do sfery ducha. Jest duchowe. To nie jest wielka sprawa.

Ale w wersecie 8 wiatr wieje, gdzie chce; słyszysz jego szum, ale nie wiesz, skąd przychodzi ani dokąd idzie. Tak jest z każdym, kto narodził się z ducha. To znaczy, że dzieło Ducha Świętego w odrodzeniu jest suwerenne, tajemnicze i poza ludzkim zrozumieniem.

Nie możemy tego przewidzieć, kontrolować, ani nawet w pełni zrozumieć. Widzimy ubrania na sznurku. Chłopie, to przestarzałe wyrażenie.

Widzimy liście unoszące się w powietrzu. Wiemy, że nadszedł wiatr. Nie ma już zbyt wielu ubrań na sznurkach, chociaż czasami w USA. Widzimy papier porwany przez wiatr.

Wiemy, że nadszedł wiatr. Znamy wiatr po jego skutkach. Nie możemy zobaczyć wiatru w ten sam sposób, w jaki nie możemy zobaczyć ducha.

Znamy go z jego wyników. Daje ludziom nowe życie. Nikodem, jeśli dobrze rozumiem, ostatecznie nauczył się tych rzeczy.

Nie znał ich w tamtym czasie. Powinien. Natomiast Samarytanka ma wszystko przeciwko sobie.

Ona jest kobietą. Ona jest Samarytanką. Ona jest niemoralna.

Ale w przeciwieństwie do Nikodema, który jest w ciemności, nie robię z niego radykalnego odrzucającego Jezusa. Ale jeśli ma wiarę w rozdziale trzecim, to jest to to, co później nazwiemy niewystarczającą wiarą. Nie jest wrogi.

Myślę, że jest zdezorientowany. I w rozdziale siódmym, oddajmy mu sprawiedliwość. Przynajmniej mówi, spójrz, nasze prawo, do którego właśnie się odniósłeś, wy legaliści, wy przestrzegający prawa obywatele, dajcie komuś prawo do mówienia.

Musimy usłyszeć, co ten nauczyciel mówi o Jezusie. A w rozdziale 19 utożsamia się z Jezusem, nawet ukrzyżowanym Jezusem. Nikodem jeszcze nie wierzy.

Samarytanka wierzy, a następnie zajmuje miejsce ewangelistki, prowadząc miasto do Pana. Wzór ustanowiony w prologu 1:11 do 13, odtworzony u Nikodema, to

negatywna odpowiedź, Samarytanka, a następnie jej ludzie, współsamarytanie, pozytywna odpowiedź. Zauważ, że Samarytanie są bohaterami w czwartej ewangelii.

Jezus nie powtarza przypowieści o dobrym Samarytaninie, ale pokazuje, że są prawdziwymi wierzącymi, przynajmniej wielu z nich. Ten wzór powtarza się raz po raz. Wskazaliśmy kiedyś, zobaczmy to jeszcze raz, 4:39 i następne.

Wielu Samarytan uwierzyło w Jezusa. To dlatego, że sami Go usłyszeliśmy, 42. Wiemy, że jest zbawicielem świata.

To jest zdumiewające stwierdzenie. I nie jest powiedziane w Jerozolimie, ale w Sychar, Samarii. Łaska Boża nie jest ograniczona.

Och, to jest związane z ewangelią lub zbawicielem, Jezusem. Ale gdzie on idzie, tam idzie. I już to zrobiliśmy.

On idzie do Galilei; oni go przyjmują; wygląda dobrze. Ale poczekaj chwilę. Jezus powiedział, nie w czwartej ewangelii, ale w ewangeliiach synoptycznych.

To miejsce, w którym Jan polega na synoptykach. Prorok nie ma czci we własnym kraju. Jeśli ludzie nie zobaczą znaków i cudów, nie uwierzą im.

4:48. A jednak jest wiara. To rzadkość tutaj w Galilei.

Ale jest pewien szlachcic, urzędnik, którego syn jest bliski śmierci. I człowiek ten wierzy pozorom i bierze Jezusa za słowo. I jego syn zostaje uzdrowiony.

Istnieje oscylacja między wierzeniami, Samarytanie. Niewiara, Galilejczycy. Wiara, szlachcic.

Rozdział 7:40 do 43, dwie odpowiedzi do Jezusa. Kiedy ludzie usłyszeli zdumiewające słowa Jezusa, jeśli ktoś pragnie, jeśli ktoś pragnie, niech przyjdzie do mnie i pije. Poczekaj chwilę.

Ceremonia polewania wodą oddaje cześć Bogu, który daje wodę dla upraw. Jezus stawia siebie na miejscu Boga. Jeśli ktoś przychodzi, jeśli ktoś jest spragniony, niech przyjdzie do mnie i pije.

Symbolika, chleb, woda, światło. Oto woda. Z jego serca popłyną rzeki żywej wody.

I powiedział to o Duchu Świętym. Werset 40. Gdy usłyszeli te słowa, niektórzy z nich powiedzieli, że to naprawdę prorok przepowiedziany przez Mojżesza w Księdze Wyjścia 18.

Inni powiedzieli, że to jest Chrystus. To są pozytywne odpowiedzi. Nie mówię, że nie potrafię ocenić stopnia ich wiary, ale niektórzy powiedzieli, że to jest Chrystus, który wyjdzie z Galilei.

Czy nie jest powiedziane, że jest potomkiem Dawida i z Betlejem? Jak mógłby być Chrystusem? To mieszana odpowiedź. 43 jest jasne. Więc był wśród nich podział z jego powodu.

Dokładnie to mówię. Widzimy to w rozdziale 9. O, widzimy to w rozdziale 9. Pod koniec rozdziału 9, 9:38, Jezus mówi, że po uzdrowieniu niewidomego człowieka fizycznie i duchowo, przywódcy po prostu zatwardzili swoje serca wobec Jezusa. Na sąd, przyszedłem na świat, aby oddzielić światło od ciemności.

Jestem światłością świata. I świecę swoim światłem na tych, którzy wchodzą ze mną w kontakt i widzą moje znaki i słyszą moje słowa. Przyszedłem, aby ci, którzy są ślepi, mogli widzieć.

To dobrze. Są ślepi, jeśli to duchowy wyraz. Uzdrowił niewidomego jako fizyczny wyraz duchowej prawdy.

Niewidomi to ci, którzy widzą swoją potrzebę, którzy widzą swoją duchową ślepotę w świetle Jezusa, światłości świata. On na nich świeci. I oni nie mówią, ach, jestem w porządku.

Jestem świetny. Nie potrzebuję go. Mówią, och, jestem w ciemności.

I oni wierzą. A Jezus daje im życie. I przyszedł, aby dać wzrok niewidomym.

I przyszedł, aby oślepić tych, którzy widzą. Werset dalej pokazuje, że chodzi o tych, którzy twierdzą, że widzą. On świeci także na nich, w swoich słowach i czynach.

W tym rozdziale mówi, że jestem światłością świata. I pokazuje to uzdrawiając niewidomego człowieka, na litość boską. Ale oni nie widzą.

Oni nie widzą. My też nie jesteśmy ślepi, prawda? Nie. Gdybyś był ślepy, gdybyś przyznał się do swojej duchowej ślepoty i przyszedł do mnie, światłości świata, zobaczyłbyś.

Wybaczyłbym ci. Zyskałbyś życie wieczne. Jan mówi o życiu wiecznym, o wiele więcej niż o przebaczeniu.

Ale jest tam. I jest tutaj, na końcu rozdziału 9. Dwie odpowiedzi do Jezusa. Jezus nie cytuje synoptycznego powiedzenia, które sięga Psalmów, może Przysłów.

Bóg poniża dumnych i wywyższa pokornych. Brzmi jak Magnificat Maryi w Ewangelii Łukasza 1. To nauka ze Starego Testamentu. Jan jej nie cytuje, ale pokazuje.

Upokarza wielkiego nauczyciela Nikodema. Wywyższa podejrzaną damę z Samarii. Upokarza żydowskich przywódców.

Kim ty jesteś, ślepy synu broni? Wynoś się stąd. On wywyższa ślepcę, który otrzymuje fizyczny wzrok od Jezusa i duchowy wzrok i widzi wyraźniej królestwo Boże i rzeczy Boże niż przywódcy Izraela. Drogi Boga nie są naszymi drogami.

W rozdziale 11, pod koniec Księgi Znaków, Jezus wskrzesza swego przyjaciela Łazarza z grobu. Werset 45 rozdziału 11. Wielu więc Żydów, którzy przyszli z Marią i widzieli Go, widzieli, co Jezus uczynił, uwierzyło w Niego.

Jest pozytywna odpowiedź, moi przyjaciele. Jednak niektórzy z nich poszli do faryzeuszy i dowiedzieli się, co Jezus zrobił. Donosiciele.

I to prowadzi do 53. Więc od tego dnia planowali go zabić. Po prostu go nie nienawidzili.

Po prostu nie chcieli go teraz wykończyć. Och, Rzymianie przyjdą, zabiorą naszą świątynię, zabiorą nasze miasto, zabiorą Jerozolimę. Mamy kłopoty.

Musimy złapać tego gościa. I to właśnie tam Kajfasz nieświadomie wygłasza prorocstwo o zadośćuczynieniu Chrystusa za pogan, jak i za Żydów. Tak czy inaczej, odpowiedzi na Jezusa przepowiedziane w prologu, 1:11 do 13, powtarzały się w ciągu pierwszych 12 rozdziałów.

Wspomniałem o tym wcześniej. Krótko pokażę, że czwarta ewangelia zawiera doktrynę, jak mawiałem, fałszywej wiary. To zbyt szczegółowe.

Część z tego jest fałszywa. Lepszym słowem jest niewystarczająca wiara. 2:23, po zamianie wody w wino.

A gdy był w Jerozolimie na święto Paschy, wielu uwierzyło w Jego imię, widząc znaki, które czynił. Prawdopodobnie więcej niż w Kanie. Jezus uczynił wiele innych znaków, których nie zapisał w swojej księdze.

20:30. Oto odniesienie do niektórych z nich. Cóż, wygląda to dobrze, ale nie jest dobre.

Skąd wiesz? Następny werset, ale Jezus ze swojej strony nie powierzył się im. Z pewnością jest wiernym Panem przymierza, który powierza się tym, którzy naprawdę

w niego wierzą, ale oni naprawdę w niego nie wierzą. Więc nie zaufałam im z ich powodu, ponieważ tym razem pokazali to synoptycy.

I Jan to mówi. Zazwyczaj jest odwrotnie. On wie. On zna ludzi od środka i na zewnątrz duchowo rozdział drugi, werset 25.

Nie potrzebuje nikogo, kto by go uczył o istotach ludzkich. Wie, wiedział od początku rozdziału szóstego, kto w niego uwierzy. Och, to trudne pytanie.

I zobaczcie to. Rozdział szósty pod koniec. Wiedział od początku, kto go zdradzi.

Och, aż mnie ciarki przechodzą. Czy chciałbyś mieć taką wiedzę? Ja bym nie chciał. Nie rozumiemy w pełni psychologii Jezusa.

Jak pokazał David Wells w swojej książce *In the Person of Christ*, możemy poczynić pewne postępy w zrozumieniu samoświadomości Jezusa, ale jak poradził sobie ze świadomością, że Judasz go zdradzi? Nigdy nie było to widoczne w jego kontaktach z Judaszem aż do czasu aresztowania Jezusa lub jego przepowiedni przy wieczerzy. Jeden z was mnie zdradzi. Judasz, ten, który zanurza ze mną placek w naczyniu, musiałby go zdradzić.

Myśleli, że wnosili składkę na rzecz ubogich lub kupował coś na ucztę. Nie rozumiem psychologii Syna Bożego, ale na szczęście, z łaski, wierzymy w Syna Bożego. Znamy go i kochamy.

Rozdział ósmy. To jest dyskusyjne. Nie sądzę, żeby to był Peterson.

Potrzebujesz trochę więcej, trochę więcej ruchu. Nie bądź taki dogmatyczny. Cóż, po prostu czytam wersety, gdy następują po sobie.

A ESV robi tu przerwę. Niektóre komentarze mówią, że werset 31 następuje po wersecie 30. Tak jest.

I to jest ta sama grupa. Inni mówią, że nie, i że to inna grupa. Cóż, szanuję tę interpretację, chociaż się z nią nie zgadzam.

W wersecie 30 Jana ósmego, gdy właśnie mówił te rzeczy, wielu uwierzyło w niego. Tak więc Jezus powiedział do Żydów, którzy w niego uwierzyli, naprawdę innej grupy. Nie wydaje mi się, żeby tak było.

Jeśli będziecie trwać w moim słowie, będziecie prawdziwie moimi uczniami. Poznacie prawdę, a prawda was wyzwoli. To, co następuje, z pewnością pokazuje fałszywą wiarę.

Jesteście synami diabła. Poczekajcie chwilę. Nigdy nie byliśmy niewolnikami.

Czy naprawdę nie zdajesz sobie sprawy ze swojego obecnego statusu wasali Rzymu? A twój lokalny władca jest półkrwi Żydem, który jest po prostu szalony. O, mój Boże. A co powiesz na to? 31 mówi o wierze.

Wersety, które następują, pokazują, że jest to bardzo niewystarczające. I myślę, że może 30 mówi o tej samej grupie. Jeśli nie, to w porządku.

Nadal mam moją niewystarczającą wiarę, w którą nie zacząłem wierzyć i czytać w Ewangelii Jana. Uwierz mi, nie widziałem tego. Czytałem to z Ewangelii Jana.

Wersety, które następują po Jezusie, przyznają, że są dosłownie dziećmi Abrahama przez krew, ale nie są dziećmi Abrahama przez wiarę i uczynki. Są kłamcami i mordercami, kłamcami. Jak to? Nie przyjmują prawdy, którą przynosi od Boga morderców.

Jak to? Nienawidzą go w swoich sercach i chcą go zabić. Ostatni przykład, kolejny przykład, jest taki, że nie jestem, nie jestem, nie twierdzą, że jestem wyczerpujący, ale są trzy duże 12. Myślę, że w rozdziale czwartym, nawiasem mówiąc, Galilejczycy go powitali, ale on po prostu powiedział, że prorok nie ma czci we własnym kraju.

Myślę, że te są jasne 12:42 i 43. Niemniej jednak, chociaż Izajasz powiedział te rzeczy, ponieważ widział chwałę Jezusa i mówił o Nim, teofania w Izajaszu szóstym, chociaż Carson się z tym nie zgadza, a ja go bardzo szanuję. Wygląda na to, że to Chrystofania.

Mimo to wielu, nawet władze, uwierzyło w niego. Dlaczego? Mimo to, z powodu 37, nadal nie chcieli w niego uwierzyć. Cytuje Izajasza Pana, który uwierzył w nasze sprawozdanie 39.

Nie mogli uwierzyć werseutowi 40. Bóg zaślepił ich oczy i przebaczył ich sercom. To jest Izajasz szósty.

Niemniej jednak, chociaż mamy wszystkie te słowa nieszczęścia i niewiary wypełniające Stary Testament, to co wygląda na niezdolność tego kalwinisty w wersecie 39 nie mógł uwierzyć. Niemniej jednak wielu, nawet autorytety, uwierzyło w niego. Och, na pewno to dobrze.

Nie tak szybko. Zakładasz, że jest dobre, chyba że coś w bezpośrednim kontekście, zwykle później, rzuci ci kłody pod nogi, ale ze strachu przed faryzeuszami nie wyznali tego, aby nie zostać wyrzuconymi z synagogi. Nadal możesz mieć nadzieję na to, ale następny werset wygląda jak zabójca, ponieważ kochają chwałę pochodzącą od człowieka bardziej niż chwałę pochodzącą od Boga.

Ojej, niewystarczająca wiara. Mam nadzieję, że są w drodze. Mam nadzieję, że są wśród Żydów, którzy wierzą w Dzieje Apostolskie, tysiące uwierzyło w tygodniu po Pięćdziesiątnicy.

Jeszcze jedna odpowiedź do Jezusa. Tak naprawdę jest to odpowiedź jego uczniów. Jezus jest przede wszystkim naszym Panem i Zbawicielem, jak czytasz ewangelie.

Po drugie, Jezus jest, jak czytamy w ewangeliach, objawicielem Boga, wielkim prorokiem, który objawia Boga, którego nigdy wcześniej nie było. Po trzecie, Jezus jest naszym przykładem. 15:20 15:18.

Jeśli świat was nienawidzi, zauważył, znienawidził mnie zanim on znienawidził was. Gdybyście byli ze świata, 15:19, świat kochałby was jak swoją własność, ale ponieważ nie jesteście ze świata, ale wybrałem was ze świata. Dlatego świat was nienawidzi.

Pamiętajcie o słowie, które wam powiedziałem: Sługa nie jest większy od swego pana. Jeśli mnie prześladowali, zgadnijcie co? Będą prześladować was. Co ciekawe, negatywna odpowiedź poprzedza.

Jeśli zachowali moje słowo, zachowają i wasze. Nie zrozumcie źle wszystkich tych rzeczy, które wam uczynię z powodu mojego imienia, ponieważ nie poznali Tego, który mnie posłał. Gdybym nie przyszedł i nie mówił do nich, nie byłiby winni grzechu.

To technicznie nieprawda, ale on nie jest techniczny. To przesada. To przesada.

Oczywiście, byli winni grzechu. Och, ale biada im. Byli winni grzechu, ale w porównaniu do ich obecnej winy za odrzucenie słów 22 i czynów 24 Jezusa, ich poprzednia winy, która była znaczna, jest niczym.

Jezus nie miał na myśli, że byli dosłownie niewinni, ponieważ w Ewangelii Mateusza synoptycznej mówi to samo, co Jan Chrzciciel. Pokutujcie, ale królestwo niebieskie jest blisko. Niewinni ludzie nie muszą pokutować.

Nie ma, nie ma czegoś takiego. O, jest Adam i Ewa przed upadkiem i Pan Jezus Chrystus. Rozumiem.

Ale oto sedno sprawy. Jezus otrzymał dwie odpowiedzi. 11 otrzyma to samo, licząc Macieja 12. ⁱ Pawła 13.

W Dziejach Apostolskich jest nawet szersze zastosowanie apostołów. Jego naśladowcy, rozdział 17. Modlę się również za wszystkich, którzy uwierzą we mnie przez słowo 11.

Zgadnij, jaką odpowiedź otrzymamy? Dwie sprzeczne odpowiedzi, bardziej negatywne niż pozytywne. Podejrzliwie podchodzę do kościołów lub osób, które dosładzają garnek, aby uzyskać lepszy wynik. To nie jest dobry pomysł.

Kochasz ludzi. Nie stawiasz im przeszkód. Nie jesteś surowy, nieuprzejmy ani nic w tym stylu.

Ale w miłości mówisz prawdę. Mówisz prawdę w miłości. Efezjan 4 i oczekuj, że Bóg będzie działał przez swoje słowo, przyprowadzając mężczyzn i kobiety do Chrystusa.

Świadkowie Jezusa to nasz kolejny temat. Nie jest już zaskoczeniem, że temat ten zaczyna się w prologu od Jana Chrzciciela, wersety od szóstego do ósmego. Chociaż prawdą jest, że na początku było słowo, nie jest prawdą, że na początku był Jan.

Nie, był człowiek, który został posłany przez Boga, którego imię brzmi Jan. Początek Jana jest wyraźnie inny niż słowo — Jan nie jest wieczny.

On jest śmiertelny i przemijający. Niemniej jednak, a także najważniejsza postać Jana w ewangelii, Jan Chrzciciel w ewangelii Jana nie jest kimś, kto głosi pokutę dla chrztu dla odpuszczenia grzechów. Jest świadkiem, wskaźnikiem.

On daje świadectwo o świetle, aby ludzie mogli uwierzyć. On nie był światłem. 1:15, Jan dał świadectwo i zawołał.

To był ten, który przyszedł po mnie. On jest przede mną, ponieważ istniał wcześniej. 19 do 51 pokazuje, że Jan nie jest Chrystusem.

Podążam za sposobem CH Dodda, w jaki wersety od szóstego do ósmego traktowane są jako tematyczne nagłówki od 19 do 28, od 29 do 34, od 35 do 42. Jan nie był światłem. 1:19 do 28.

Nie jestem Chrystusem. Nie jestem prorokiem. Nie jestem tym, który miał przyjść.

Nie jestem Eliaszem. Nie, nie, nie. Przyszedł, aby dać świadectwo o świetle.

To wersety 29 i następne. Oto Baranek Boży, który gładzi grzech świata. Widziałem Ducha zstępującego na niego jak gołębica i spoczywającego na nim.

To jest syn Boży. Werset 34. Nie mogę egzegetować każdego wersetu.

On nie był światłem, ten pierwszy akapit. Przyszedł, aby dać świadectwo o świetle, drugim, aby wszyscy mogli uwierzyć w Jezusa. Trzeci akapit, 35 do 42.

Oto Baranek Boży, skrót od tego, który gładzi grzech świata. Dwóch jego uczniów tutaj podąża za Jezusem. Jan jest z tego powodu szczęśliwy.

Przybyli i zostali z nim. Następnie, w pozostałej części pierwszego rozdziału, Filip mówi Natanaelowi, że Natanael przychodzi do Jezusa. Filip najwyraźniej usłyszał i uwierzył, był zaintrygowany.

Wierzył w tę rodzącą się wiarę. Musimy to jakoś tak nazwać. I Andrzej mówi swojemu bratu Piotrowi.

I tak czy inaczej, reszta rozdziału pierwszego jest łatwo udowodniona jako świadectwo Jezusa. Kluczowy tekst, kluczowy tekst to rozdziały 5, 31, do 47. Jeśli składam świadectwo o sobie, moje świadectwo nie jest prawdziwe.

Słowna sprzeczność z jego późniejszym stwierdzeniem, ale nieprawdziwa. Ma na myśli to, co mówi ESV, dodając słowo „sam” do tekstu. Jeśli ja sam składam świadectwo o sobie, jeśli składam świadectwo wbrew świadectwu ojca lub bez świadectwa ojca, jest ktoś inny, kto składa świadectwo o mnie.

I wiem, że jego świadectwo jest prawdziwe. To ojciec. A Jan, on złożył świadectwo przez 35.

Moje świadectwo jest większe niż to, ponieważ czynię dzieła boskie, które Ojciec dał mi do wykonania. Same dzieła, które czynię, świadczą o mnie, że Ojciec mnie posłał.

To wielka sprawa. Innymi słowy, rozdział pierwszy opowiada o wcieleniu, a reszta ewangelii zakłada to. A Ojciec, który mnie posłał, sam złożył o mnie świadectwo.

Jego głosu nigdy nie słyszeliście. Jego postaci nigdy nie widzieliście. I nie macie Jego słowa trwającego w was, bo nie wierzycie Temu, którego On posłał.

Badacie Pisma, ponieważ myślicie, że w nich macie życie wieczne. I to nie jest złe. I to one dają świadectwo o mnie.

A jednak nie chcecie przyjść do mnie, aby mieć życie. Nie przyjmuję chwały od ludzi, ale wiem, że nie macie w sobie miłości Boga. To twarde słowa, ale są to słowa miłosierdzia.

Przyszedłem w imieniu mojego ojca, nie przyjmujecie mnie. Jeśli przyjdzie inny we własnym imieniu, przyjmiecie go. Jak możecie wierzyć, skoro przyjmujecie chwałę jeden od drugiego, a nie szukacie chwały, która pochodzi od jedynego Boga? Oto jeden z największych cięć w całym Nowym Testamencie.

Nie myśl, że oskarżę cię przed ojcem. Jest ktoś, kto cię oskarża, Mojżeszu. O, moje słowo.

Przytrzymajmy niewidomego. Jesteś uczniem tego człowieka. Jesteśmy uczniami Mojżesza.

O tak? Spójrz na to. Mojżeszu, w którym pokładasz nadzieję. To jest, to jest takie ironiczne.

Ocieka ironią. To sarkazm, jeśli wierzyłeś Mojżeszowi. Wow, czas na przerwę.

Powiem ci, cokolwiek innego jest prawdą, ci ludzie wierzą najbardziej, że umarliby za Mojżesza. Mojżesz, czy jest wszystkim? Ale w tym nie wierzą w Jezusa. Nie wierzą w Mojżesza.

Jeśli wierzysz Mojżeszowi, uwierzyłbyś mi, bo on o mnie pisał. Ale jeśli nie wierzysz jego pismom, jak uwierzysz moim słowom? To szok. To jest to, co muszą usłyszeć.

A Jezus nie schlebia. Och, On jest delikatny dla dzieci. On jest delikatny tam, gdzie delikatność jest wymagana.

Ale on jest twardy, a do tego jest powołany. I to jest miłosierne. Oto główny tekst świadka.

Ojciec daje świadectwo o Jezusie. Jan Chrzciciel daje świadectwo o Jezusie. Dzieła Jezusa dają świadectwo o Jezusie.

Jezus daje świadectwo Jezusowi. Stary Testament daje świadectwo Jezusowi. Myślę, że może to być pięciu świadków.

Ojciec, Jezus, dzieła, Stary Testament, Jan. Pięć. Pod koniec rozdziału 15, Ojciec, przepraszam, Duch Święty i uczniowie dają świadectwo Jezusowi.

Tak, jest tam w moich notatkach. Okej, rozdział ósmy to kolejne miejsce, w którym mamy ten temat świadka wprowadzony w prologu, oczywiście kontynuowany w reszcie rozdziału pierwszego. To trochę niezwykle.

Ale tutaj w rozdziale ósmym Jezus mówi, że Ojciec daje świadectwo Jezusowi. Nawet jeśli ja daję świadectwo o sobie, werseł 14, moje świadectwo jest prawdziwe. Łączy siebie z Ojcem w wersecie 17, który Go posłał.

W twoim prawie świadectwo dla ludzi jest prawdziwe. Ja i Ojciec świadczymy o mnie. Widzieliśmy to już wcześniej.

Tam są najważniejsi świadkowie, Ojciec i Syn. Harmonia binarna jest nauczana w Ewangelii Jana ze względu na sposób, w jaki Jan normalnie postrzega Ducha po Pięćdziesiątnicy. Kluczowe osoby dają świadectwo o Jezusie w czwartej Ewangelii.

Wspomnę tylko o nich. 4:39, że wielu Samarytan uwierzyło dzięki świadectwu kobiety, Samarytanki. 9, 15, 17, 25, 30 i 33.

Kto jest świadkiem? Były niewidomy. To sporo wersetów. 38 również.

O, mój Boże. Raz po raz daje świadectwo Jezusowi. 11, 37.

27, przepraszam. Jana 11:27. To Marta.

Tak, Panie, wierzę, że jesteś Chrystusem, Synem Bożym, który przychodzi na świat. To oświadczenie o celu, które zostało spełnione zanim pojawiło się oświadczenie o celu. Marto, ostatnimi świadkami Jezusa są Duch Święty i uczniowie.

I oczywiście te dwa idą razem, koniec 15 w Księdze Chwały. Kiedy przyjdzie Pomocnik, którego Ja wam pošlę od Ojca, Duch Prawdy, który od Ojca pochodzi, On będzie świadczył o mnie. A wy także będziecie świadczyć, bo jesteście ze mną od początku.

Następnie w rozdziałach 20:19, oto fragment, który rozwiniemy bardziej szczegółowo. Ale Jezus pokazuje uczniom, zmartwychwstały Chrystus pokazuje im stygmaty, znaki na rękach i boku. Tchnie na nich, nawiązując do stworzenia Adama w pierwszych dwóch rozdziałach Księgi Rodzaju.

I powiedział, weźmijcie Ducha Świętego. Jeśli odpuscicie grzechy którymś, są odpuszczone. Jeśli wstrzymacie odpuszczenie komukolwiek, jest wstrzymane.

Później popracuję nad tym bardziej szczegółowo, ale na razie jest to akt proroczy, oddech. To antycypacja Pięćdziesiątnicy. I raz jeszcze, jak w rozdziale 15, Duch prawdy będzie świadczył o mnie, tak samo jak ty.

Tutaj mówi to samo. Tutaj pokazuje i mówi to samo. Otrzymasz Ducha w nowości i mocy.

Będziecie moimi świadkami. A przez wasze słowo w mocy Ducha, ludzie zostaną przebaczeni. Ci, którzy wierzą i inni nie zostaną przebaczeni.

Ci, którzy odrzucają Chrystusa. W naszym następnym wykładzie zaczniemy od obrazów Jezusa lub chrystologii z czwartej ewangelii.

To dr Robert A. Peterson w swoim nauczaniu o teologii Janowej. To jest sesja 10,

Odpowiedzi na Jezusa, Świadkowie Jezusa.